

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Jitkou Zavřelovou v právní věci žalobce: **N. X. P.**, nar. x, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, bytem x, zastoupený JUDr. Ludvíkem Hynkem, advokátem se sídlem Václavské náměstí 37, 110 00 Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvu vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, pošt. schr. 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 6. 2015, č. j. OAM-56/LE-BE02-HA08-2015,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou doručenou Krajskému soudu v Praze dne 9. 7. 2015 domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 6. 2015, č. j. OAM-56/LE-BE02-HA08-2015, jímž žalovaný podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o azylu“), rozhodl o neudělení mezinárodní ochrany žalobci.

Toto rozhodnutí napadá žalobce žalobou, ve které namítá, že žalobce nedostatečně zjistil skutkové okolnosti případu. Žalobci v případě návratu do Vietnamu hrozí převezení do tábora pro odvykání návykových látek. Poměry v těchto táborech jsou ve Vietnamu horší než ve výkonu trestu odnětí svobody, neexistuje tam žádná lékařská péče a internovaní tam jsou vystaveni nelidskému a ponižujícímu zacházení. Žalobce sám přitom není uživatelem návykových látek. Proto se domnívá, že mu měla být udělena doplňková ochrana podle § 14a zákona o azylu, konkrétně z důvodu § 14a odst. 2 písm. b).

Žalovaný s žalobní námitkou nesouhlasí, své rozhodnutí považuje za zákonné a vydané zcela v souladu s právními předpisy. Na straně žalobce nejsou dány důvody pro udělení mezinárodní ochrany. V žalobě žalobce uvádí, že se obává nuceného nástupu do tábora pro drogově závislé založených na pozitivní drogové zkoušce z roku 2000. V rámci pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany však žalobce sdělil, že po drogových testech se přestěhoval do Hanoje, kde žil až do září 2001. Podle jeho slov ho policie nehledala. Následně žalobce odcestoval do Ruska, a to s platným pasem na turistické vízum. Tam pak nelegálně setrval až do roku 2005, kdy se vydal na cestu do Velké Británie. V průběhu cesty mu však došly peníze a proto na jaře roku 2006 zůstal v Čechách. Během této doby mu byl z jeho iniciativy opakovaně vystaven nový vietnamský cestovní doklad. Zastupitelské úřady nikdy neprojevíly zájem na tom, aby se žalobce vrátil do země původu a podrobil se zde odvykací kúře, naopak při vydávání cestovních dokladů se žalobce dle svých slov nikdy nesetkal s překážkami. O mezinárodní ochranu žalobce požádal až v okamžiku, kdy mu hrozil návrat do země původu. Žalovaný považuje žalobcovu žádost o udělení mezinárodní ochrany za účelovou, neboť žalobce se pouze chce vyhnout hrozícímu vycestování. K tomu žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2005 – 54). Žalobce uvedl, že v minulosti neměl problémy kvůli své rase, národnosti, pohlaví či náboženské příslušnosti a potvrdil, že v minulosti neměl ve své vlasti potíže se státními orgány, soudy, policií nebo armádou. Podle žalovaného z žalobcových sdělení nevyplývá, že by měl důvod k opodstatněným obavám z návratu do vlasti.

Krajský soud v Praze přezkoumal v žalobou vymezeném rozsahu napadené rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Učinil tak, aniž by nařizoval ústní jednání, neboť s takovým postupem soudu žalovaný vyslovil souhlas výslovný a žalobce konkludentní, kdy ve lhůtě soudem stanovené nevyslovil, že na nařízení jednání trvá (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Krajský soud v Praze ověřil ve správním spisu běh událostí rozhodných pro řízení a zjistil, že se shoduje s dějem popsáním žalovaným.

Doplňková ochrana je komplementární forma ochrany, která umožňuje za jistých podmínek udělit mezinárodní ochranu i žadateli, jež nesplňuje podmínky pro udělení azylu. Z textu ustanovení § 14a zákona o azylu, jež upravuje doplňkovou ochranu, vyplývají podmínky pro její udělení: „*Doplňková ochrana se udělí cizinci (1.), který nesplňuje důvody pro udělení azylu (2.), bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 (3.) a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště (4.).*“ Pro udělení doplňkové ochrany je nutné, aby byly naplněny všechny výše uvedené podmínky, což žalovaný v žalobcově případě neshledal.

Žalobce v žalobě namítá nedostatečné zhodnocení hrozby nelidského a ponižujícího zacházení, jež mu má ve státě původu hrozit umístěním do tábora pro odvykání ze závislosti na návykových látkách. Soud tuto námitku posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná. Žalovaný se ve svém rozhodnutí touto skutečností řádně zabýval a následně ji vyhodnotil jako nevěrohodnou ve vztahu k žádosti o udělení azylu, tedy i ve vztahu k doplňkové ochraně. S tímto závěrem žalovaného se soud ztotožňuje. Žalobce totiž vypověděl, že žil ještě minimálně po dobu 9 měsíců po tvrzeném zásahu policie na území domovského státu, aniž by byl ze strany orgánů státu jakkoliv omezován. Následně území státu svobodně opustil. Po opuštění území mu zastupitelské úřady opakovaně vydaly nové cestovní doklady. Za těchto okolností je zřejmé, že orgány domovského státu o návrat žalobce za účelem umístění v odvykacím táboře neusilovaly.

Relevantní skutečností pro posouzení věrohodnosti uvedeného tvrzení žalobce a tedy i celé žádosti o mezinárodní ochranu je bezesporu rovněž i to, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu po osmi letech pobytu v České republice a až v okamžiku zajištění za účelem správního vyhoštění. V případě, že by se žalobce skutečně obával svého návratu do země původu, jistě by žádost o udělení mezinárodní ochrany podal dříve.

Žalobce se svými námitkami neuspěl. Jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, krajský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch. Žalovaný náhradu účelně vynaložených nákladů neuplatnil. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo

jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 31. března 2016

Mgr. Jitka Z a v ř e l o v á, v. r.
samosoudkyně

Za správnost:
Božena Kouřimová